

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-141/07 Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG

(Sprawa C-494/11 P)

(2011/C 347/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Otis Luxembourg Sàrl, dawniej General Technic-Otis Sàrl, Otis SA, Otis BV, Otis Elevator Company, Otis GmbH & Co. OHG (przedstawiciele: adwokat A Winckler, solicitor J. Temple Lang, adwokat C.J. Cook, adwokat D. Gerard)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- na podstawie informacji, jakimi dysponuje Trybunał, częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i obniżenie kwot grzywien w niej ustalonych lub, jeśli Trybunał uzna to za stosowne, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w zakresie właściwych okoliczności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania niniejszej instancji oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie kwestionuje w pierwszym zarzucie wnioski Sądu, jakoby Komisja słusznie przypisała Otis SA odpowiedzialność za naruszenia popełnione przez GTO w Luksemburgu. Zarzut ten dzieli się na cztery części. W pierwszej części podnosi się uchybienie Sądu co do istoty w związku z tym, że naruszył kryterium ustalone w wyroku Trybunału z dnia 10 września 2009 r. w sprawie C-97/08 P Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8237, oraz pojęcie jednego przedsiębiorstwa. W drugiej części utrzymuje się, że Sąd przekroczył swe uprawnienia, opierając się na okolicznościach, których Komisja nie podnosiła w zaskarżonej decyzji i które nie były zawarte w aktach sprawy. W trzeciej części podnosi się, że Sąd niedokładnie przedstawił charakter i zakres związków prawnych pomiędzy GTO i Otis SA oraz, że przeinaczył fakty. W czwartej części wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia oddalenia zarzutu dotyczącego uchybienia przez Komisję obowiązkowi równego traktowania spółek dominujących GTO i MEE.

W zarzucie drugim wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa, gdy uwzględnił ustalenie wysokości grzywny nałożonej w związku z naruszeniem niemieckim. Zarzut ten dzieli się na dwie części. W pierwszej części podnosi się, że Sąd dokonał błędnej interpretacji wytycznych z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien, ponieważ orzekł, że Komisja nie była zobowiązana uwzględnić wielkości rynku do celów ustalenia podstawowej wysokości grzywny. W drugiej części wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia swych ustaleń w sprawie określenia wielkości rynków oraz podziału uczestników na kategorie.

W swoim zarzucie trzecim wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa i przekroczył swe uprawnienia, gdy odmówił przyznania Otis „częściowego immunitetu” na podstawie pkt 28 ostatni ustęp komunikatu z 2002 r. w sprawie współpracy. Zarzut ten dzieli się na dwie części. W pierwszej części podnosi się, że Sąd nie zastosował sprawiedliwych kryteriów przyznania „częściowego immunitetu”, przekroczył swe uprawnienia, zastępując swą własną oceną dowodów przedstawionych przez Otis ocenę Komisji i naruszył utrwalone zasady dotyczące dowodów. W drugiej części podnosi się, że Sąd dokonał błędnej interpretacji spoczywającego na Komisji obowiązku uzasadnienia.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 12 lipca 2011 r. w sprawie T-113/07, Toshiba Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2011 r. przez Toshiba Corp.

(Sprawa C-498/11 P)

(2011/C 347/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Toshiba Corp. (przedstawiciele: J.F. MacLennan, Solicitor, A. Schulz, Rechtsanwalt, A. Dawes, Solicitor, S. Sakellariou, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim oddalono w nim skargę Toshiba o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji i o stwierdzenie nieważności decyzji;
- tytułem ewentualnym — o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału i w każdym wypadku;
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołujący się podnosi, iż Sąd dopuścił się licznych naruszeń prawa oddalając jego skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji:

- a) naruszył on prawo stwierdzając, że oświadczenia świadka dostarczone przez ABB mogły udowodnić istnienie wspólnego uzgodnienia;
- b) naruszył on prawo stwierdzając, że istniały bezpośrednie i pośrednie dowody istnienia wspólnego uzgodnienia;
- c) naruszył on prawo stwierdzając iż Toshiba uczestniczyła zarówno w jednolitym jak też w ciągłym naruszeniu; i
- d) naruszył on prawo stwierdzając, iż przysługujące Toshiba prawo do obrony nie zostało naruszone ze względu na brak podania do wiadomości licznych odciążających zeznań świadków.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-138/07 Schindler Holding Ltd i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 września 2011 r. przez Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV i Schindler Deutschland Holding GmbH

(Sprawa C-501/11 P)

(2011/C 347/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV, Schindler Deutschland Holding GmbH (przedstawiciele: R. Bechtold i W. Bosch, Rechtsanwälte, a także Profesor Dr. J. Schwarze)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-138/07;

- 2) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 lutego 2007 r. (COMP/E-1/38.823 — Windy i schody ruchome),

a tytułem żądania ewentualnego, uchylenie bądź obniżenie grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie we wskazanej decyzji;

- 3) tytułem żądania ewentualnego względem żądań wskazanych w pkt 1 i 2, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia w świetle oceny prawnej zawartej w wyroku Trybunału;

- 4) w każdym razie obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą łącznie trzynaście zarzutów:

— Po pierwsze, Sąd naruszył zasadę podziału władzy oraz wymogi postępowania państwa prawa, wyrażając pogląd, że Komisja posiada kompetencje do wymierzania grzywien, bez przeprowadzenia pełnej kontroli decyzji Komisji.

— Po drugie, Sąd naruszył zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego, uznając za dopuszczalne przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków koronnych, co spotykane było w ówczesnej praktyce Komisji.

— Po trzecie, Sąd naruszył zasadę określoności (art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zwanej dalej „EKPC”), uznając art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ za dostatecznie określoną podstawę prawną do wymierzania grzywien.

— Po czwarte, Sąd nie uwzględnił okoliczności, że wytyczne Komisji z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien są nieważne ze względu na brak po stronie Komisji kompetencji do ich wydania.

— Po piąte, Sąd niesłusznie oddalił argument, że wytyczne Komisji z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien naruszają zakaz działania prawa wstecz oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

— Po szóste, Sąd naruszył zasadę winy oraz domniemanie niewinności (art. 27 ust. 2 rozporządzenia 1/2003; art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zwanej dalej „kartą”, art. 6 ust. 2 EKPC) przez to, że uznał, iż przypisanie zainteresowanym przedsiębiorstwom naruszenia popełnionego przez współpracowników nie jest konieczne lub że nie zbadał, czy naruszenie należy przypisać tym przedsiębiorstwom.